

1797 1829
4. 13

DISSERTATIO JURIDICA
QUAESTIONEM TRACTANS
AN
EX STANTIBUS
JAM LIBERIS LEGITIMIS,
ADOPTIO VALIDE FIERI
POSSIT?

QUAM
PRAESIDE
VIRO PRAENOBILISSIMO, CLARISSIMO,
ATQUE DOCTISSIMO
CAR. JACOBO SCHEUFFELHUTH,
UTRIUSQUE JURIS DOCTORE,
DIE XI. MAJI MDCCLXXXVII.
PUBLICE DEFENDET
AUCTOR
CAR. GUIL. LUDOV. STERLING,
BEROLINAS.

HALAE,
TYPIS TRAMPIANIS.

DISSERTATIO JURIDICA
 QUESTIONEM TRACTANS
 AN
 EX STANTIBUS
 IAM LIBERIS LEGITIMIS
 ADOPTIO VALIDA FIERI
 POSSIT

QUAM
 PRAESIDE
 Viro Praesentissimo, CLARISSIMO
 ATQUE DOCTISSIMO
 CAR. JACOBO SCHNEPPHUTTI
 UTROQUE JURE DOCTORI
 DIE XI. M. J. MDCCCLXXXVI.
 PUBLICE DEFENSIT
 AUCTOR
 CAR. GUIL. LUDOV. STERNING.
 BUCHARIN.
 HALAE
 TYPIS T. KRUGERIANI

ILLUSTRISSIMO

ATQUE

EXCELLENTISSIMO DOMINO

DOMINO

JOANNI CHRISTIANO

L. B. A WÖLLNER,

DYNASTAE IN GROSS ET KLEIN RIEZ,

BORCHHOLZ, RASMANSDORFF

ET DRABENDORFF,

POTENTISSIMO BORUSSORUM REGI

IN CONCILIO SENATUS ET JUSTITIAE

SANCTIORI ADMINISTRO,

SUPREMI CONSISTORII, RERUMQUE ECCLE-

SIATICARUM SUMMO DIRECTORI,

REGIARUM ACADEMIARUM CURATORI

SPLENDISSIMO

CAROL. G. STERLING. RELIQUAS

DOMINO ATQUE MAECENATI

ATQUE

SUO

EXCERPTISSIMO DOMINO

INDULGENTISSIMO

JOANNI CHRISTIANO

HAS

L. F. WÖLLNER

ACADEMICI STUDII PRIMITIAS

BOCHUMI, MANNHEIMENSIS

ET BRANNENSI

POTENTISSIMO NORVEGICORUM REGI

IN CONGREGATIONE SENATUS ET JUSTITIAE

SACROSANCTI ACADEMICI

D. D. D.

SUBREMI CONSISTORII, BEROLINENSIS ECCLESIAE

ACADEMICAE SENATUS DIRECTORI

REGIAE ACADEMICAE CURIAE

AUCTOR

BRANNENSI

CAROL. GUIL. LUD. STERLING.

Adoptio iure romano jus fuit Quiritium, nemo ita in republica romana ea uti possit, nisi civis romanus. Est autem adoptio sensu generaliori, actus legitimus s. legis actus ¹⁾, quo, qui natura filius non est, sicut filius, seu quo in filios aut nepotes assumimus, ²⁾ qui non sunt. Frequens Romanis erat adoptio, ita ut ea enim tum sterilitati, tum mortalitati familiarum occurreretur, et subsidiarum aliquod solatium iis praeberetur, qui naturalibus carebant liberis. Originem tamen duxit a fera antiquitate, nec tantum Romanis, verum etiam Ebraeis, Assyriis et Aegyptiis ³⁾ in usu fuit. Sic Graecis etiam *υιοθεσια* non fuit ignorata ⁴⁾.

¹⁾ L. 4.

1) L. 4. D. de adopt. et emancip. Magistratum apud quem *Legis actio* est, et emancipare filios suos, et in adoptionem dare apud se posse, Neratii sententia est. — L. 3. D. de officio Proconf. — L. 1. D. de offic. jurid. Adoptare quis apud juridicum potest, quia data ei est *legis actio*.

2) JOSEPHUS LIB. I. Antiquit. cap. 13. DIODORUS SICULUS Lib. 4. Bibliothecae.

3) PLURARCH in Theseo.

II.

Primis reipublicae temporibus, quae libet adoptio, vel comitiis curiatis, arbitris Pontificibus, formulaque solemnibus ad populi judicium deducebatur, vel per mancipationum solemnitas, i. e. per cessionem et vindicationem verbis: *hunc ego hominem ex jure Quiritium meum esse ago* ²⁾ fiebat. Deinde duplicis coepit esse generis adoptio, arrogatio et adoptio in specie sic dicta ³⁾, quae etiam diverso modo ac ritu celebrabantur. Cum enim homo

homo sui juris, pubes aut impubes, expresse consentiens, aut accedente tutorum vel curatorum auctoritate & consensu 4) in alienam transiret potestatem, nuncupatur adrogatio 5) adoptio autem in specie, si filius familias non contradicens, adeoque etiam infans, adoptaretur 6).

1) GELLIUS Lib.5. Cap.19. haec formulae folemnis nobis reliquit, populus enim romanus hisce verbis rogabatur. Velitis jubeatis, Quirites, uti LUCIUS VALERIUS LUCIO TITIO tam jure, legeque filius sibi fiet, quam si ex eo patre matreque familias ejus natus esset, utique ei vitae necisque in eum potestas fiet, ut pariendo filius est. Haec ita ut dixi, ita vos Quirites rogo.

2) BAR. BRISSONIUS de formul. Lib.5. GRAVINA orig. jur. civ. §.LXXXI. de mancip. p.447.

3) L.1. D. de adopt. et emancip.

4) L.8. D.1.c. L.5. C. de auctor. praest. — Sique arrogetur impubes, arrogator cavere debet

debet idoneis fidejussoribus, quod si is intra pubertatem decesserit, se restitutum omnia bona eis, ad quos ea, si arrogatio facta non fuisset, pervenerint. L. 17. §. ult. L. 18. L. 22. D. de adopt. Praeterea, si impuberem sine justa causa emancipaverit, aut exheredaverit, velle se, praeter bona, quae adrogatus impubes ad eum transtulit, ei ex propriis facultatibus quartam partem relinquere. §. 3. J. de adopt. L. 15. §. 8. D. de inoffic. test. L. 2. C. de adopt.

5) Nomen tulit adrogatio a solemnitione, is, qui adoptat, rogatur, i. e. interrogatur, an velit eum, quem adoptaturus fit, justum filium sibi esse, et is, qui adoptatur, rogatur, an id fieri patiatur. L. 2. pr. D. de adopt. et emancip.

6) §. 1. J. de adopt. L. 5. D. l. c.

III.

Tamdiu populus romanus libertate fruebatur, adrogatio in curiatis comitiis rata habebatur, tractabatur enim tamquam publica populi causa, utpote
cum

cum liberum civis romani caput, et exordium futurae familiae, in alienam potestatem, alienamque familiam traduceretur 1). Sequenti adhuc tempore haec solemnitas populo relinquebatur, licet summa rerum pervenisset ad principes, facile enim ea concedebant populo, quae vanum aliquod nomen libertatis, ejusque continebant simulacrum. Tandem vero comitiis ad patres et principes translatis, etiam hoc jus populo ademptum 2) et adrogatio, principis auctoritate, qui cum sibi Pontificis Maximi jus et nomen adjunxisset, ejusdem quoque Pontificis munus in hac solemnitate praestabat, praevia causa cognitione celebrari coepit 3).

1) GRAVINA l. c. §. LXXXV. de adrogat.

2) In L. c. C. de adopt. Imp. DIOCLETIANUS et MAXIMIANUS rescribunt: adrogatio ex indulgentia principali facta, perinde valet apud Praetorem vel Praesidem
inti-

intinata, ac si per populum jure antiquo facta esset. — Jam igitur horum imperatorum aevo in defuetudinem abierat mos, curiatis comitiis per populum celebrare adoptionis ritum.

- 3) L. 2. pr. D. de adopt. Generalis erim adoptio duobus modis fit, aut *principis auctoritate* aut magistratus imperio.

IV.

Adoptio in specie sic dicta, coram magistratu, penes quem Legis actio, declaratur *) et per eam olim adoptatus, patris naturalis potestati subductus, in adoptantis familiam ac potestatem plene transibat, sed jure justiniano non aliter, quam si ab aliquo ascendentium adoptatus fuit; concurrente tunc in unum et naturali et civili adoptionis jure 2). Primus enim Justinianus §. 2. J. de adopt. 3) sanxit, filium ab extraneo adoptatum, in naturalis patris potestate remanere, et tantum si mortis tempore ad-

huc

huc in familia esset, ab intestatio patris adoptivi successionem consequi 4), et ita inter adoptionem plenam, sive perfectam, cum filius familias in adoptantis potestatem, familiam et sacra transibat, et minus plenam sive imperfectam, distinguit. Quae cum ita sint, facile est ad intelligendum, filium familias, ab extraneo adoptatum, ejus dignitatis atque honoris non fieri participem, nec in potestate ac familia esse. sed tantum affectione paterna, ut filius haberi, ac in domo ejus educari et aleri, patris autem naturalis nomine sacrisque uti, eique tam testato quam intestato succedere 2). Contra autem, adrogato et plene adoptato, quorum ille etiam cum liberis suis in adrogantis familiam transit 6) omnia adgnationis jura 7) non tamen sanguinis aut cognationis naturalis 8), et omnis patris adoptivi dignitas,

con-

conferuntur 9), quod tamen hodie ad nobilitatem modernam, quae vi concessionis imperatoriae, per legitima matrimonia ad posteros propagatur, trahendum non est, indeque talis nec insignia nec nomen gentilitium nobilis adoptantis, consequitur 10).

*) Jure novo Boruff. P. II. Tit. 2. §. 266 sqq. mandatum est, adoptionem non nisi pacto litterali, et quidem confirmato a supremo provinciae judicio, in qua adoptans domicilium haber. fieri posse, et secundum §. 661. l. c. patri adoptivo, ablato omni plenae et minus plenae adoptionis discrimine, omnia juro, quae patri naturali competunt, tributa sunt, verbis: Durch die Adoption entstehen zwischen dem angenommenen Vater und Kinde, in der Regel die Rechte und Pflichten, wie zwischen leiblichen und den aus einer Ehe zur rechten Hand erzeugten Kindern, limitato tamen patris adoptivi jure quoad successiorem, per §. 694. verbis: Hingegen erlangt der annehmende Vater, über das Vermögen des angenommenen Kindes die Rechte des natürlichen Vaters, weder unter Lebendigen, noch auf den Todesfall.

1) L. 11. l. de adopt. Veteres circuitus in adoptionibus corrigentes sive tollentes, censemus licere parenti, qui liberos in potestate sua constitutos, in adoptionem dare desiderat, sine vetere observatione emancipatio-

ptionum et manumissionum hoc ipsum actis intervenientibus apud competentem judicem manifestare, praesente eo, qui adoptatur, et non contradicente, nec non eo, qui eum adoptat.

2) L. 10. pr. C. de adopt. Si vero pater naturalis avo materno filii sui, vel si ipse fuerit emancipatus, avo paterno, vel proavo simili modo paterno, vel materno, filium suum dederit in adoptionem, in hoc casu, quia in unam personam concurrunt, et naturalia et adoptionis jura, maneat stabile jus patris adoptivi, et naturali vinculo copulatum, et legitimo adoptionis modo confectum.

3) Sed hodie, inquit, ex nostra constitutione, cum filius familias a patre naturali extraneae personae in adoptionem detur, jura patris naturalis minime dissoluntur, nec quicquam ad patrem adoptivum transit, nec in potestate ejus est, licet ab intestato jura successionei ei a nobis tributa sint.

4) L. 10. §. 1. C. de adopt. Licentiam damus tali adoptivo patri, i. e. extraneo, si voluerit, nihil ei testamento suo relinquere, sed quicquid ei reliquerit, hoc liberalitatis fit, et non legitimo vinculo adstrictum. — Sed

si quidem, (filius ab extraneo adoptatus) remaneat in tali adoptione; nulla interveniente emancipatione, in hoc tantummodo prodesse volumus adoptionem, ut non successione ab intestato patris adoptivi extranei defraudetur, sed habeat accessionem fortunae. — Et ideo sancimus, etsi habeat huiusmodi filius jura integra naturae, attamen si intestatus pater extraneus adoptivus deceaserit, *habere eum etiam sui heredis jus ad ejus successionem.*

- 5) L. 10. pr. C. de adopt. Sancimus, per adoptionem quidem ad extraneam personam factam, jura naturalis patris minime dissolvi, sed ita eum permanere, quasi non fuisset in alienam familiam translatus.
- 6) §. 11. J. L. 2. §. 2. D. L. 15. pr. D. l. c. — L. 40. pr. D. l. c. adrogato patre familias, liberi qui in ejus erant potestate, nepotes apud adrogatorem efficiuntur, quod non similiter in adoptione contingit, *nam nepotes ex eo in avi naturalis retinentur potestate.*
- 7) L. 10. §. 5. C. de adopt. §. 2. J. de legit. agnat. success. — An autem plene adoptati a naturalis patris successione excludantur? Sunt qui dicunt, quod per constitut.

in

in L. penult. C. de adopt. eo casu, quo aliquis ascendentium adoptat, jus vetus non fit correctum s. fit intactum relictum, jure autem veteri ejusmodi liberi non fuerint admissi, nisi a Praetore ex parte edicti unde cognati, §. 13. J. de hered. quae ab intest. defer., et L. penult. pr. verbis *si vero pater*, de adopt., ad succedendum vocati essent. Sed juris veteris haec fuit ratio, quod adoptatus non fuerit in familia patris naturalis, et praetor quoque potestatem sibi sumere non voluit, ut eum, locum sui heredis admitteret, qui est in alièna familia. Cum vero jure Norell. et quidem per Nov. 118. C. I. ficti probant verba: *sive suae potestatis, sive sub potestate sit*, an quis fit in familia patris vel non, plane non attenditur, quoad successionem ipsam deferendam, ideo nec excludantur amplius a successione in patris naturalis hereditatem, tales adoptati. Struvii evolutiones controvers. pag. 498.

8) Hac etiam ex causa adrogatus et adoptatus a successione in feudum excluduntur, quia haec successio a jure sanguinis investituraeque dependeat. II. F. 25. *Adoptivus filius in feudum non succedit.* Jure novo Boruffiaco P. I. Tit. 18. §. 365 sqq. non aliter

ter ad successionem admittitur, nisi domini directi, agnotorum, ac simultanee investitorum speciali consensu ad succedendum habilis redditur.

9) L. 5. 6. et 10. D. de senatu. L. 13. D. de adopt. L. 1. §. 4. D. unde cognati.

10) СТРУК in usu moderno Lib. 1. T. 7. §. 8. Jus novum Boruff. l. c. §. 683 sqq. quo scriptum est. Ist jedoch der Annehmende von Adel, und der Angenommene von bürgerlicher Herkunft, so kann Letzterer die Vorrechte und Unterscheidungen des Adels, nur mittelst Landesherrlicher Begnadigung erhalten.

V.

Plurima sunt, quae ab Ictis requiruntur, ut adrogatio ac adoptio valida fiat, et quidem horum ex sententia utriusque tam adoptioni quam adrogationi communia sunt, a) quod, cum naturam imitentur, adoptans vel arrogans plena pubertate, i. e. decem et octo annis adoptarum antecederet ¹⁾ b) deinde eadem ex causa, quod castratus adoptare

ne-

nequeat 2) spadoni vero liceat, quia huic non omnis generandi spes abest 3). Leo quidem imperator in Nov. sua 26. et Eunuchis adoptare permittit, quo autem, his Nov. in Germania foris nunquam receptis 4), juri justiniano non abrogatur, c) quod foemina adoptare prohibeatur 5) quia liberos in potestate habere non potest. Ex indulgentia tamen principum, et in solatium liberorum amissorum, ei adoptio permittitur, non quidem ut adoptivum filium in potestate habeat, sed ut herede et solatio orbitatis gaudeat 6).

1) L. 40. §. 1. D. deadopt. §. 4. J. de adopt. — Jure novo Boruff. l. c. §. 667. generaliter sancitum est: adoptatum natu minorem esse debere, quam adoptantem, sine autem differentiam annorum rectius distinguendi.

2) L. 16. D. l. c. §. 9. J. l. c.

3) L. 2. §. 1. L. 40. §. 2. D. l. c. Sed an omnibus spadonibus jus adoptanditribuendum fit? vide HÖFFNER in Comment. ad J.

§. 146. de variis significationibus vocabuli
spado.

4) SEGER Diff. de Nov. Leonis. *Casp. Achat.*
BECK Tract. de Novell. Leonis denuo a
ZEBERNICK editus.

5) §. 10. J. h. t.

6) LAUTERBACH Colleg. theor. pract. Lib. I.
T. 7. §. 5. — Jure quidem novo Boruff. l. c.
§. 674 lqq. foeminis etiam adoptio pure per-
mittitur, si autem matrimonio junctae essent
et consensus maritus requiritur, maritus
contra, si uxore non consentiente aliquem
adoptat, tunc uxori omnia sua jura in
futuram ejus successione ita illaesa re-
manent, tanquam nulla adoptio facta
esset.

VI.

Sunt qui ad rite peragendam ado-
ptionem adhuc postulent, ut patri ado-
ptivo, quia adoptio in solatium iis dun-
taxat concederetur, qui naturalibus care-
rent liberis, nulli prorsum liberi essent,
his solum exceptis, si forte filius sit fu-
rius,

riofus, aut corpore vitiofus, aut ad generandum incapax ¹⁾. Hanc ad fustinendam fententiam allegant L. 17. §. 3. D. de adopt. et L. 3. C. eodem ²⁾ in quibus cautum fit, ne pater, liberis exftantibus legitimis aliquem adoptaret, ideoque horum fpem, i. e. futuram in bona patris naturalis fucceffionem, dimi-
 nuerent. At tamen legimus in L. 17. pr. D. de ritu nupt. ³⁾ quod filio adoptivo non liceat ducere in matrimonium filium patris adoptivi, et Ictus PAULUS ait in L. 23. in fine D. de adopt.: „filiae meae is, quem adoptavi, frater fit, quoniam in familia mea est filia, nuptiis tamen eorum etiam prohibitis,“ indeque recte argumentamur, etiam exftantibus jam liberis adoptionem valide apud Romanos factam effe; nec non in legibus citatis haec pertractari; fi forte filius fit furiofus aut morbo laboraret, cum de ineun-

do ac prohibendo matrimonio versatur, corpore vitiosus aut furiosus autem nunquam nuptiis aliquam sibi adjuncturus esset. Quo modo itaque leges allegatae, quae quidem ut primum menti nostrae se praesentant, sibi invicem contradicere videntur, comparandae sunt?

- 1) *Arnoldus VINNIUS* in comment. ad §. 3. J. de adopt. LAUTERBACH l. c. T. 7. §. V. VOET in comment. ad Dig. in Tit. de adopt. et emancip. §. 3. generaliter dicit, „requiritur, ut adoptans aliis careret liberis legitimo matrimonii progenitis, nisi aliud suaderent graves causae, quas autem non arctius distinguit.“
- 2) L. 17. §. 3. D. de adopt. Praeterea videndum est, an non debeat permitti ei, qui vel unum habebit, vel plures liberos, adoptare alium: ne aut illorum, quos iustis nuptiis procreavit, diminuatur spes, quam unusquisque liberorum obsequio parat sibi, aut, qui adoptatus fuit, minus percipiat, quam dignum erit eum consequi — L. 3. C. eo. l. Cum eum, quem adrogaveris, libertum tuum esse profitearis, nec ullam
ido-

adoneam causam precibus addideris i. e. quod liberos non habeas, intelligis juris auctoritatem desiderio tuo refragari.

3) L. 17. pr. D. de ritu nupt. Per adoptionem quaesita fraternitas, eoque impedit nuptias, donec manet adoptio. Itaque eam, quam pater meus adoptavit et emancipavit, potere uxorem ducere: aequè et si me emancipato, illam in potestatem retinuerit, poterimus jungi matrimonio.

*) Jure novo Boruss. l. c. §. 671. expressim sancitum est, neminem exstantibus liberis legitimis adoptare posse. Wer noch eheliche Abkömmlinge am Leben hat, kann nicht an Kindesstatt annehmen.

VII.

In L. 17. §. 3. D. adopt. Ulpianus, patrem, liberis adhuc viventibus legitimis, ab adoptione prohibens, eo nititur argumento, *ne illorum, quos justis nuptiis procreavit, diminuatur spes*. Quae autem est spes horum liberorum? An haec omnia patris naturalis bona, an eam tantummodo partem, quam iis ita leges tribuant, ne nisi ex justa et vera causa ea pri-

privari possint, afficiat? At magis magisque mihi verosimile est, Ulpianum de legitima solum versari, quum per totum juris, quo utimur, corpus, patri, de omnibus suis bonis libere disponendi facultas conceditur, si modo legitimam illam partem liberis salvam relinqueret 1). Qua enim ex causa sola in adoptione facultas haec restringenda sit? qua ex causa, pater, qui nisi legitima quam liberis debet excepta, summa gaudet libertate, omnia, quae possidet cuicumque erit, testamento relinquere, ab adoptione prohibendus sit? quum tamen per adoptionem, legitima liberis relicta, nullo quodam modo praedictum iis affert, adoptio autem, si nisi quam filias habet adoptans, et splendorem et continuitatem familiae conservat. Et haec sententia etiam per leges in contraria parte allegatas 2) confirmari videtur, quum in utraque
 hac

hac lege strictis verbis matrimonium *inter
filiam patris adoptivi ac adoptatum filium,*
vetatur, et leges itaque, hunc ponunt
locum, si forte pater exstante adhuc filia,
et quidem legitima, sicuti probant verba
in L. 23. in fine D. de adopt. *quoniam in
familia mea est filia,* filium adoptasset.
Quo inde recte argumentamur, adoprio-
nem liberis jam exstantibus legitimis va-
lide fieri ³), modo a) his legitima here-
ditatis paternae portio salva semper ma-
neat, quoniam pater liberis suis legiti-
mis, omnia bona praeter legitimam au-
ferre potest, b) nullaque spes ulterioris
prolis amplius adfit ⁴).

1) L. 8. §. 6 fqq. D. L. 8. D. eod. Parenti-
bus arbitrium dividendae hereditatis inter
liberos adimendum non est, dummodo non
minus is qui pietatis sibi conscius est, partis,
quae intestato defuncto potuit ad eum perti-
nere, quartam ex iudicio parentis obtineat.
Nov. 118. Cap. I. Licebit enim ei (patri)
reliquum octuncium forte aut sexuncium
habe-

habere, et largiri sicut voluerit filiis ipsis aut cuilibet extraneorum.

- 2) L. 17. pr. D. de ritu nupt. L. 23. in fine D. de adopt.
- 3) Vide REINOLDI varior. ad jus civile pertinent. lib. sing. cap. LXII. p. 310., qui asserit, adoptionem primo quidem non nisi iis permissam, qui filias haberent, postea tamen et masculis extantibus heredibus, rite factam esse.
- 4) Hinc leges sanxere, minores 60 annis non posse adoptare, quia magis liberorum creationi studere debeant, nisi forte morbus aut valetudo in causa sit aut alia justa causa subfit, per L. 15. §. 2. D. de adopt. — Jus novum Boruff. l. c. §. 668 et 659. terminum a quo adoptare permittitur, quinquagesimum annum constituit, nisi forte regia auctoritate minores admittantur, si corporis vitis ad generandum inhabiles sint.

Errata:

pag. 1. vers. 5. *actio* pro *actis*.

pag. 9. vers. 7. *causae* pro *causa*.

Halle, Diss., 1795/1800

ULB Halle
001 938 460

3

56.

vel 18

1797 1829 B
4

DISSERTATIO JURIDICA
QUAESTIONEM TRACTANS
AN
EXISTANTIBUS
JAM LIBERIS LEGITIMIS,
ADOPTIO VALIDE FIERI
POSSIT?

QUAM
PRAESIDE
VIRO PRAENOBILISSIMO, CLARISSIMO,
ATQUE DOCTISSIMO
CAR. JACOBO SCHEUFFELHUTH,
UTRIUSQUE JURIS DOCTORE,
DIE XI. MAJI MDCCLXXXVII.
PUBLICAE DEFENDET
AUCTOR
CAR. GUIL. LUDOV. STERLING,
BEROLINAS.

HALAE,
TYPIS TRAMPIANIS.

